

лата си опашка като ветрило по цялото небе, те паднаха на колене и почнаха да се молят.

Един от овчарите се досети и припна в близкия град Ерусалим да обади за чудото и да иска помощ от полицията и бакшиш Вучастъка стражарите го набиха хубаво, загдето ги събуди посред нощ, изритаха го навън и му казаха да си върви.

Овчарят се върна в пещерата сърдит. Той влезе намръщен и беше готов да изпъди чужденците, които бяха дошли да пренощуват, но като видя малкото дете, което тихо спеше в яслите на магарето, сърцето му се смили, той посегна с ръката си, помилва го и се отдалечи в дъното на пещерата, гдето беше се сврял, треперящ от страх, другарят му.

— Да, ти стоиш тука, а мене ме биха, — каза дошлият.

— Мълчи. не говори, приятелю! Не знаеш ли, че нито едно велико събитие на народите не може да мине, без да пострада някой невинен?

— Че какво велико събитие е станало, та трябваше да страдам аз?

— Докато тебе те нямаше, дойдоха ангели с песни и възвестиха, че тая нощ тук, в нашата пещера се е родил многоочакваният Юдейски цар.

Като чу това, битият овчар почна да блъска главата си о студените камъни и да се окайва.